

μον βλακώδους μυστικισμού τῆς ἀνακρίσεως. Θὰ κάμη δὲ καλὰ καὶ ὁ συντάκτης τῆς «Νέας Ἐφημερίδος» νὰ τρέχῃ καὶ ἐκεῖνος καὶ ἄς ἦνε βέβαιος ὅτι σκοπιμώτερον ἐν τῷ κλάδῳ τούτῳ θὰ ἐκπληροῖ τὴν ἀποστολὴν του.

ΤΟ ΘΟΛΟ ΝΕΡΟΝ

Πρωτότυπον εἶδος ἀντιπολιτεύσεως ! Ὡ ! ἐγεγόμεθα εὐφρεστέροι καὶ τῶν Ἀμερικανῶν εἰς αὐτά.

Θὰ ἦνε τῶρα δύο τρεῖς ἡμέρας καθ' ἃς πίνετε ὅλοι θολὸν ὕδωρ. Διὰ τί νομίζετε τὸ πίνετε ; Διὰ νὰ μὴ ἐκλεχθῆ ἐκ νέου δῆμαρχος ὁ κ. Σούτσος ! !

Ἐνῶ καμμὶ αἰτία θολώσεως τοῦ νεροῦ δὲν ὑπῆρχεν, ἐνῶ οὔτε ἐβρέξεν, οὔτε ὑδραυλικαὶ ἐργασίαι γίνονται δυνάμεναι νὰ ἐπιφέρωσι τὴν θόλωσιν, αἰφνης ἕνα πρωὶ σηκώνεται ὁ δῆμαρχος ἢ μᾶλλον ὁ Δῆμος μὲ θολὸ νερόν Ἀμέσως ὁ δῆμαρχος στέλλει τὸν μηχανικόν νὰ ἐξετάσῃ τί συμβαίνει, καὶ ἀνακαλύπτει ὅτι εἰς τὸ ὑδραγωγεῖον Κηφισοῦ, εἰς τὴν θέσιν Ψαλίδι, ὅπου τὸ ὑδραγωγεῖον εἶνε μόλις εἰς ἐνὸς μέτρου βάθος, χωρικοὶ τινες ἔρριψαν χῶματα, ἐντεῦθεν δὲ τὸ νερὸ τοῦ Δήμου ἐθόλωσεν.

Ἦτο δυνατόν νὰ τὰ ἔρριψαν τυχαίως ; ἢ διὰ γλέντι ; ἢ διὰ χωρατό ; Βεβαίως κἀνεὶς εὐφυὲς ἀντιπολιτευόμενος τοῦ κ. Δημάρχου θὰ ἐπενόησε τὸ βάρβαρον καὶ ἐγκληματικὸν αὐτὸ μέσον, διὰ νὰ ἀποδειχθῆ ὅτι ἐνῶ χρόνια τῶρα πίνομεν ψυχρὸν καὶ διαυγὲς καὶ πεπτικὸν ὕδωρ εἰς τὰς παραμονὰς τῶν ἐκλογῶν θὰ καταδικασθῶμεν νὰ πίνωμεν λάσπην.

Εὐτυχῶς ὁ κ. Δῆμαρχος ἔλαβε τὰ μέτρα τοῦ ζητήσας τὴν ἄμμεσον ἐνέργειαν τοῦ τε Σταθμάρχου Μαρουσίου, τοῦ

Νομάρχου καὶ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν. Οὐαὶ δέ, ἂν ἐπαναληφθῆ τὸ ἄτιμο αὐτὸ παιγνίδι καὶ ἀνακαλυφθῆ ὁ δράστης ἢ οἱ δράσται ! ! !

Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΑΔΑΜΑΝΤΩΝ

περιπλέκεται εἰς βαθμὸν ἀπίστευτον. Ἡ σχηματισθεῖσα δικογραφία εἶνε ὀγκωδεστάτη. Ὅλα συρρέουν εἰς ἀπόδειξιν ὅτι κλοπὴ ἀδάμαντων ἢ ἄλλη βρωμιοδουλειὰ ὑπάρχει 'ς τὰ μέσον. Οὔτε εἶνε μέγα τι ὅτι λείπουν οἱ ἀδάμαντες διὰ νὰ ἀπολεσθῆ τόσον ὀγκλίγωρα ὁ κ. Χανδζάκης, ἂν καὶ ἐμαρτύρησεν ὑπὲρ αὐτοῦ ὁ κ. Νεγρεπόντης. Ἡμεῖς φρονοῦμεν ὅτι πρέπει νὰ ζητηθῶσι τηλεγραφικῶς πληροφορίες καὶ παρὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβείας. Ναὶ μὲν, δὲν ἐβλάβη ἐν Ἑλλάδι οὐδεὶς, ἀλλὰ τίς οἶδεν ἂν δὲν ἀνήκουν εἰς Ἑλληνα ὑπῆκοον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ οἱ ἀδάμαντες. Ὁ ἐν Αἰγύπτῳ πράκτωρ μας πρέπει νὰ ἐρωτηθῆ καὶ αὐτός. Ἄν δὲν ἀπατώμεθα, ἢ ἀνακρίσις εὐρίσκεται εἰς τὸν κ. Ἀρπελᾶν. Ἐλπίζομεν ὅτι ὁ κ. Ἀρπελᾶς θὰ ζητήσῃ νὰ ἐμβαθύνῃ καὶ δὲν θὰ ἀρήσῃ νὰ τοῦ διαφύγῃ μία ὑπόθεσις διαμαντένια !

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝ Τῷ ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙῳ

Δυο συνεδριάσεις ἐν τῷ Κακούργοδικεῖῳ κατηνάλωσεν ἡ δίκη τῆς κόρης Πατούσα. Ἡ κατάθεσις τῆς παθούσης διήρκεσε πλέον τῆς ὥρας ἑλέχθη μετὰ θερμότητος, καὶ πολλάκις συνενεὶ ἐν τῇ ἀφελείᾳ της. Ἐφώναζεν εἰς τὸν ἀμαξαλάτην νὰ τὴν σώσῃ, ἐνῶ ἀπὸ τῆς οἰκίας της ἀπήγετο, κ' ἐκεῖνος ἀπήντα : «Κι' ἐγὼ πῆρα γυναῖκα ποῦ δὲν με ἤ-

Ἡ βαρόνη, ἀφοῦ πολλάκις διὰ τῆς χειρὸς ἐψάυσε τὸ μέτωπον, εἶπε :

— Μίαν ἡμέραν, ἕνας κύριος, καλοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ νέος ἀκόμη, ἦλθεν εἰς τὸ μέγαρον Δεσιμαῖς, ζητῶν νὰ ἐμιλήσῃ τὸν σύζυγόν μου. Ἀφοῦ τοῦ εἶπαν ὅτι ὁ κ. Δεσιμαῖς ἦτον ἀπών, ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ ἐμέ. Τὸν ἐδέχθη. Μοῦ εἶπεν ὅτι ὀνομάζετο Κάρλος Σεβρῦ, ὅτι ἤρχετο ἀπὸ τὰς Ἰνδίας μὲ τὴν σύζυγόν του, καὶ ὅτι εὐρίσκετο εἰς Παρισίους ἀπὸ τινῶν μόνον ἡμερῶν.

— Ἡ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ, μοι εἶπεν, ὀφείλομεν τὴν εὐτυχίαν μας, τὴν θέσιν μας, ὅ, τι ἔχομεν εἰς τὸν κ. μαρκήσιον καὶ εἰς τὴν μαρκησίαν Σαμαράνδ.

Ἐνόμισα ἐν πρώτοις ὅτι ἔλεγε διὰ τὴν μητέρα τοῦ συζυγουμου, ἥτις εἶχε νυμφευθῆ εἰς πρῶτον γάμον τὸν μαρκήσιον Σαμαράνδ. Ἄλλ' ὁ ἐπισκέπτης δὲν με ἄφησεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν πλάνην. Καὶ πολὺ ἐξεπλάγην ὅταν ἔμαθα ὅτι ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ, πρῶτότοκος ἀδελφὸς τοῦ συζυγου μου, ἀποθανὼν κατὰ τὸν πλοῦν πρὸ τινῶν ἐτῶν, εἶχε νυμφευθῆ εἰς Βαταβίαν.

Ἐπειδὴ ὁ κ. Δεσιμαῖς, ὀμιλῶν μοι περὶ τοῦ ἀδελφοῦ του οὐδέποτε μοι εἶπεν ὅτι ἐνυμφευθῆ, ἐξέφρασα ἀμφιβολίαν ἐπὶ τούτου. Ἀμέσως ὁ κ. Κάρλος Σεβρῦ ἔθετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐν συμβόλαιον καὶ ἐν πρακτικὸν γάμου. Ἐμείνα συγκεχυμένη.

Τότε ὁ κ. Κάρλος Σεβρῦ μοι ἐπληροφόρησεν ὅτι, κατὰ

τὸ αὐτὸ ἔτος τοῦ θανάτου του, ἀφοῦ μετέβαλε μέρος τῆς περιουσίας του εἰς χρήματα, ἤτοι ὡς ἐγγίστα τέσσαρα ἑκατομμύρια, ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ ὠδήγησε τὴν νεαρὰν γυναῖκά του εἰς Γαλλίαν, ὅπου εἶχεν ἀποφασίσει ν' ἀποκατασταθῆ ὀριστικῶς.

— Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ κ. μαρκησίου, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Κάρλος Σεβρῦ, ἐγράψαμεν ἡ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ πολλάς ἐπιστολάς εἰς τὴν κυρίαν μαρκησίαν, ἀλλὰ χωρὶς ἀπάντησιν. Ἐγράψαμεν ὡσαύτως εἰς τὸν κ. βαρόνον Δεσιμαῖς, ἀλλ' οὐδ' αὐτὸς ἀπήντησεν. Ἐπὶ πολλὰ ἔτη διετελούμεν ἀνήσυχοι καὶ περὶ τῆς κυρίας Μαρκησίας καὶ τοῦ τέκνου της, διότι εἰς τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν της, ἐνῶ ὁ κ. μαρκησίος ἔκαμνε τὸν πλοῦν, κατὰ τὸν ὅποιον ἀπωλέσθη, αὕτη μᾶς εἶχεν ἀναγγεῖλαι ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ γίνῃ μήτηρ. Τέλος ἔχοντες περιουσίαν τετρακοσίων χιλιάδων φράγκων παρεχωρήσαμεν τὸν ἐμπορικὸν μας οἶκον καὶ ἐπεβιάσθημεν ἐπὶ ἀτμοπλοίου τῆς εταιρίας τῶν Ἰνδιῶν διὰ τὴν Γαλλίαν, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ μάθωμεν τί ἔγεινεν ἢ κυρία μαρκησία Σαμαράνδ.

«Πρὶν παρουσιασθῶ ἐνώπιον τοῦ βαρόνου Δεσιμαῖς ἐνόμισα καθήκόν μου νὰ λάβω πληροφορίας τινάς. Ἄλλ' ἐκ τούτων οὐδὲν σπουδαῖον ἔμαθον. Οὐδέποτε ἐγένετο λόγος περὶ τῆς κυρίας Σαμαράνδ, τὴν ὅποιαν ἔφερον ὁ σύζυγός της ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν ἀδελφόν του. Ἄλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ θέσις τῆς περιουσίας τοῦ κ. βαρόνου αἰφνης μετε-

θελει· εἰς τὸ χωριὸν ποῦ τὴν ἐπὶ ἤγαν σώσε με, πάλιν ἐφώναζε, τὴν μόνην λέξιν ποῦ τῆς ἔμεινε νὰ λέγῃ, — εἰς ἓνα γέροντα ἱστάμενον ἔξω τῆς θύρας τοῦ σπητιοῦ, ποῦ τὴν ἐπήγαιναν· καὶ ὁ γέρονς τῆς ἀπήντησεν : « ἓνας ἄντρας σου πέφτει ἀπὸ ὄλους, πάρετον ».

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δίκης ἦτον ἡ ἐπιβολὴ φυλακίσεως 3 1/2 ἐτῶν εἰς τοὺς δύο ἐκ τῶν ἐννέα κατηγορουμένων κηρυθέντας ἐνόχους, ὡς συνεργούς, Τσεβρόπουλον καὶ Κεφάλαν· οἱ λοιποὶ, κατηγορούμενοι εἰς βαθμὸν πλημμελήματος, ἐκηρύχθησαν ἀθῶοι, τῆ αἰτήσει καὶ τῆς κατηγορίας, ἕνεκα τῆς ἀνεπαρκείας τῶν ἀποδεικτικῶν μέσων.

Τέσσαρες εἶνε οἱ κατηγορούμενοι. Οἱ τρεῖς συνδιεσκέζον μίαν νύκτα ἐν τῷ οἴνοπωλείῳ τοῦ τετάρτου, Ἀδριανουπόλου τὸ ὄνομα, ἡ Μούση, — ἕνεκα τοῦ μακροῦ μ. οὐς, τὸ ὁποῖον τρέφει, — ὑπόπτου φυσιογνωμίας, καταδικασθέντος καὶ ἄλλοτ' ἐπὶ πλαστογραφία. Ἐν τῷ μεταξὺ κρούει ὁ παθὼν τὴν θύραν διὰ νὰ τοῦ ἀνοίξουν· ἀλλὰ μὴ εἰσκουσθεῖς, ρίπτει πέτρας, καὶ σπᾶνει τὰ τζάμια τοῦ μαγαζιοῦ. Τότε ὁ Μούσης τρέχει νὰ καταβῆ τὴν κλίμακα, διὰ τῆς ὁποίας ἀνήρχοντο εἰς τὸ δεῦτερον ὑψηλότερον διαχωρίσμα τοῦ οἴνοπωλείου του, ἀλλ' ἐν τῇ ὁρμῇ του γλυστράει καὶ κτυπᾷ πίπτων τὸ μάτι του. Τὸν ἐξερεθίζει· ἡ πτώσις του, ἀρπάζει μαχαίρι, καὶ ἐξέρχεται, τὸν ἀκολουθοῦσι καὶ οἱ τρεῖς, καὶ μετ' ὀλίγον ἀκούονται αἱ οἰμωγαὶ τοῦ πληγωμένου, ὅστις μετ' ὀλίγον κομίζεται μέσα νεκρός.

Ὅτι πρόκειται ἤδη νὰ διευκρινισθῆ, εἶνε ποῖος ἐκ τῶν τριῶν ἀνῆρσε τὸν κατηγορούμενον. Κατὰ τοῦ Μούση ὑφίστανται αἱ βαρύτεραι ὑπόνοιαι. Ἡ ὑπεράσπισις διχάζεται· ὁ Μούσης καὶ ὁ εἰς τῶν λοιπῶν κατηγορουμένων ἔχον νὰ παλαίσωσιν· ὁ εἰς καταγγέλλει τὸν ἄλλον· συνήγοροι τοῦ πρώτου εἶνε οἱ κκ. Παπαλεξανδρῆς καὶ Καζαντζῆς· τοῦ δευ-

τέρου ὁ κ. Μίλησις. Κατὰ τῶν λοιπῶν δύο δὲν φαίνονται ὑπάρχουσαι ἀρκούσαι ἐνδείξεις ἐνοχῆς.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΜΟΣΧΟΒΑΚΗ

Ἀξιότιμε φίλε κ. Γαβριηλίδη

Δὲν ἀποδίδω εἰς τὴν γραφίδα τοῦ ὑμετέρου καλάμου τὸ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 478 φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος σας δημοσιευθὲν διάφορον, περὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ Μοσχολάκη· οὐχ ἦπτον, ἐπειδὴ τὸ διάφορον τοῦτο ἐδημοσιεύθη εἰς τὰς στήλας, τοῦ «Μη Χαν.σαι», ὅπερ, ὡς καλῶς γινώσκω, δὲν ἔννοεῖ νὰ ἐξυπηρετῆ ταπεινὰ προσωπικὰ συμφέροντα, ἐπιτραπέιτω μοι νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν λύπην μου, διότι δημοσιεύσιν τοῦ διαφόρου τούτου, δι' οὗ, οἱ ὑπεβαλόντες τούτου, ἐκ προθέσεως ἐμπαθοῦς πρὸς τὸν Μοσχολάκην, ἀναμιγνύουσι τὴν ἐπέμβασιν τῆς πολιτικῆς εἰς τὴν δικαιοσύνην, οὐχὶ ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν δικαιοσύνην, ἀλλὰ πρὸς κορεσμὸν ταπεινῶν πολιτικῶν συμφερόντων. Ἐὰν οἱ ὑπαγορεύσαντες τὸ διάφορον τοῦτο, δὲν ἔχουσιν ἐν ἑαυτοῖς αἴσθημα φιλάνθρωπίας, ἵνα συμπαθήσωσι πρὸς ἀντίπαλον φυλακισμένον, ἐξ ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας, δὲν ἀκοῦνται τοῦλάχιστον νὰ σιγήσωσι, μέχρις ὅτου ἔριστικῶς ἀποφανθῆ ἡ δικαιοσύνη, ἀφοῦ νυτύχησαν νὰ ἀκούσωσιν ἀπαγγελεῖσαν ἀπόφασιν, καταδικάσαντες εἰς 10 1/2 ἐτῶν πρόσκαιρα δεσμὰ, εἰς στρατιωτικὴν καθάρισιν, καὶ εἰς ἐκπτώσιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἓνα ἐντιμὸν ἀξιωματικόν, διὰ ὑποθετικὴν κατάρχησιν 875 δραχμῶν;

Θεωρῶ ἐπικίνδυνον καὶ ἀνάρμοστον νὰ προκαταλαμβάνονται οἱ μέλλοντες νὰ δικάσωσι δικασταί, δι' οἰουδήποτε πλαιγίου μέσου, πολὺ μᾶλλον διὰ τῆς κακοβούλου διαδό-

ελλήθη καὶ τοῦτο ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μαρκησίου.

»Τί νὰ συμπεράνω ἐκ τούτου; Δὲν σᾶς ἀποκρύπτω, κυρία, ὅτι ὑποπτεύω ὅτι ὁ βαρόνος Δεσιμαῖζ ἐξηράνισε τὴν νύμφην τὴν του, ὅπως καταλάβῃ τὴν περιουσίαν τῆς. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὑπάρχει κάτι μυστήριον, σκοτεινόν τι πράγμα, ὅπερ θέλω νὰ διευκρινήσω. Ἴσως μοι ἐπιβάλλετε τὸ καθήκον ν' ἀπευθυνθῶ εἰς τὰ δικαστήρια· θ' ἀνγκασθῶ πιθανῶς νὰ πράξω τοῦτο. Ἀλλὰ πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ κ. μαρκησίου Σαμαράν, τοῦ εὐεργέτου μου, νομίζω καθήκόν μου, πρὶν καταφύγω εἰς τὴν δικαιοσύνην, νὰ ζητήσω ἐξηγήσεις παρὰ τοῦ κ. βαρόνου Δεσιμαῖζ.

Ἐφ' ὅσον ἐνθυμούμαι, κύριε, τοιουτοτρόπως μοῦ ὠμίλησεν ὁ δυστυχῆς Κάρολος Σεβρὺ. Τὸν εἶχον ἀκούσει μετὰ συγκινήσεως καὶ εὐνοήτου ἐκπλήξεως. Ἐπὶ ἱκανὸν διάστημα χρόνου, δὲν ἠδυνήθη νὰ τῷ ἀπαντήσω ἢ φωνῇ μου ἐπνίγεται. . . Ἡμῖν ἔντρομος, καταβεβλημένη! Φεῦ! Δὲν ἠδυνάμην ν' ἀπατηθῶ μοῦ ἀπεδεικνύετο φανερὰ πλέον ὅτι ὁ βαρόνος Δεσιμαῖζ ἦτο εἰς ἄθλιος!

Ἡὐχαρίστησα τὸν Κάρολον Σεβρὺ διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην τὴν ὁποίαν μοῦ ἔδειξε καὶ ἀφοῦ τοῦ συνέστησα θερμῶς νὰ ἀποφύγῃ δημόσιον τι σκάνδαλον ἀπευθυνόμενος εἰς τὴν δικαιοσύνην, τὸν ὑπεχρέωσα νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς ἐρεῦνας του μυστικῶς, ὑποσχεθείσα ὅτι καὶ ἐγὼ τὸ κατ' ἑμαυτὴν πᾶσαν θὰ καταβάλω προσπάθειαν, νὰ τὸν βοηθήσω νὰ μάθῃ τί ἐγίνεν ἡ μαρκησία Σαμαράνδ.

Ἀπεσῶρθη ἀφοῦ ἀφῆκεν εἰς ἐμὲ τὴν διεύθυνσίν του καὶ μετὰ διεβεβαίωσεν ὅτι οὐδὲν θὰ κάμῃ διάδημα δυνάμενον νὰ βλάβῃ τὸν βαρόνον Δεσιμαῖζ, χωρὶς προηγουμένως νὰ ζητήσῃ τὴν συμβουλὴν μου. Οἴμοι! δὲν ἐμελλον πλέον νὰ τὸν ἐπανιδῶ!

Ὅτε ὁ σύζυγός μου ἐπανῆλθε τὸν ἠρώτησα μετὰ βιαϊότητος καὶ ἀγανακτήσεως. Τῷ εἶπον ποίου κτηνώδους ἐγκλήματος κατηγορεῖτο ὡς ἐνοχὸς ὑπὸ τοῦ Καρόλου Σεβρὺ καὶ τὸν προσεκάλεσα νὰ μοῦ εἴπῃ τί ἔκχευε τὴν νύμφην του.

ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ βλέμματός μου ἐγένετο κάτωχρος ἐθορυβήθη, ἐκλονίζετο. Ἦτο ἀσθμαίνων, τὸ δὲ μέτωπόν του περιέριπτε πολὺς ἰδρῶς.

Καὶ ἂν εἶχα ἀκόμη κίμμιαν ἀμφιβολίαν, μόνη ἡ στάσις του μετ' ἐβεβαίωσεν περὶ τῆς ἐνοχῆς του. Πλὴν ταχέως συνελθὼν μοι ἀπήντησε μετ' ἐλαφρᾶν καρδίαν, σχεδὸν εἰρωνικῶς καὶ μετὰ προπετείας κυνικῆς ἤτις μετ' ἔκαμε νὰ ἀπιδιάσω.

— Τῷ ὄντι, μοι εἶπεν, ὁ ἀδελφός μου ἔφερεν ἐν Γαλλίᾳ μίαν κροελὴν τὴν ἐποῖαν δὲν ἤξεύρω ποθεν ἔλαβεν, ἀλλ' αὕτη ἦτο ἑταῖρα καὶ ὄχι σύζυγός του.

Τὸ βλέμμα τοῦ κ. Λαγγάρδ ἐξέπεμψε σκοτεινὴν λάμψιν.

— Ὁ ἄτιμος! ἐψιθύρισε.

— «Ἡ κροελὴ αὕτη, κύριε, ὑπέλαβον μετὰ παραφορᾶς, περὶ ἧς μετὰ τοσαύτης ὁμιλείτε ἀποστροφῆς καὶ τὴν ὁποίαν ζητεῖτε νὰ ἐξομοιώσῃτε πρὸς ἑταῖραν, ἦτο ἡ μαρκησία Σαμαράνδ· εἶδον ἀντίγραφον τοῦ πρακτικοῦ τοῦ γάμου τῆς!